

[Udenrigsministeren.]

Medlem virkelig, at der havde været noget som helst at opnaa ad den Vej? Og tror det ærede Medlem, der vilde have været stor Begejstring i Danmark i vide Kredse, naar Følgen af, at vi fik daarligere Vilkaar for vort Landbrugs Afsætning, skulde være denne, at danske Landbrugere skulde betale en Række andre Varer med meget høje Priser paa Grund af forhøjet Told? Jeg for min Del tror ikke, at der her var nogen praktisk Vej at komme frem ad.

Det ærede Medlem gjorde dernæst det Spørgsmaal til mig, om den engelske Importregulering og Importrationalisering, hvis denne maatte komme, var et System, som jeg troede vilde virke gunstigere end en ligelig Toldforhøjelse i England. Dertil kan jeg svare, at i al Almindelighed kan man ikke sætte de to Systemer op overfor hinanden, men hvis der virkelig skulde komme en engelsk Reguleringspolitik paa dette Omraade med Konsekvenser, som ramte Varer, der har Interesse for os, saa fremgaar det af mine foregaaende Udtalelser, at jeg vilde anse dette for at være i allerhøjeste Grad uheldigt og skadeligt for Danmark. Og jeg anser det for at være et Formaal med vor nuværende økonomiske Politik at bidrage det mest mulige til at paavirke engelsk Stemning imod Foranstaltninger af denne Karakter. En ligelig Toldforhøjelse i England talte det ærede Medlem om. Ja, det, der har været Tale om under den sidst førte engelske Toldkampagne, det er desværre ikke blot en ligelig Toldforhøjelse, men det er jo netop en Præferencetoldpolitik, og en saadan kunde selvfølgelig tilrettelægges paa en saadan Maade, at den vilde blive i allerhøjeste Grad skadelig for Danmark, saaledes som den har været ført frem fra visse konservative Kredse i England.

Med Hensyn til Mestbegunstigelsen og de modstridende Strømninger citerede det ærede Medlem nu forskellige Udtalelser i Rapporterne dernede i Genève, der svarede omtrent til det, jeg har fremhævet før. Der er ikke to samlede Strømninger i Kamp med hinanden, men der er forskelligartede, afvigende Meninger, og overfor dem søger man nu at tilvejebringe et fælles Resultat, eller i hvert Tilfælde et saadant Grundlag, at man i alle Landene ved, hvad man har at holde sig til.

Endelig sagde det ærede Medlem, at jeg i mit Hjerte nok var enig med ham i, at hvis man saa ud over det nuværende Europa, fik man et meget trist Billede. Ja, det er jeg enig med ham i, og jeg har

ingen Grund til at bevare dette som en Hemmelighed. Jeg er fuldt rede til at vedstaa, at Europas Politik viser et daarligere Billede, et mindre løfterigt Billede nu end paa noget Tidspunkt efter 1924. Og jeg vil ogsaa gerne føje til, at Anvendelsen af de formentlige Lindringsmidler som Toldforhøjelser og andre tilsvarende økonomiske Foranstaltninger, der nu har været forsøgt en halv Snes Aar igennem, har givet Resultater, der har været særdeles slette, og at en Fortsættelse af denne Politik utvivlsomt vil bringe Europas Stater som Helhed i de allerstørste økonomiske Vanskeligheder. Men netop overfor dette er det, at vi for vor Del ikke vil kaste Vrag paa noget af de Midler, der findes, til at komme til en Forstaaelse indbyrdes mellem de europæiske Stater om en forstandigere økonomisk Politik.

Det ærede Medlem taler om disse „Komiteer“ i Genève, om de mange „Betrænkninger“ og de mange „Studier“ og siger: det er ikke Beslutninger og Resolutioner og saadant noget, der er Brug for, det er en Løsning af Spørgsmaalet. Ja, det kan vi jo sagtens være enige om, men jeg tror, at det ærede Medlem i sit politiske Liv ligesom vi andre allerede har gjort den Erfaring, at disse pludselige Løsninger ved Hjælp af et eller andet Tryllemiddel dem springer man nu ikke til. Mon ikke ogsaa vort eget politiske Liv bærer Vidne om, at der skal en hel Del Komiteer til og meget Papir og mange Forhandlinger frem og tilbage, før man kommer til et Resultat, og mon man ikke ogsaa i de enkelte Lande har gjort den Erfaring, at de Resultater, man saaledes naar frem til, betyder ikke den fulde Løsning af det ene eller andet store Spørgsmaal, men betyder kun en Forbedring af Situationen, visse Skridt fremad? Mulighederne derfor knytter sig i dette Øjeblik i Europa til de fælles internationale Forhandlinger. Der sidder ganske vist i hvert Land nogle, som tager hele dette Forsøg paa et Samarbejde med samme ophøjede Overlegenhed som det ærede Medlem og adskillige af hans Meningsfæller, men selv de, der tager det saa ophøjet, vil dog aldrig sige: Vi skal ikke være med i det. Det ærede Medlem og hans Meningsfæller har jo ikke fornægtet Deltagelse i de internationale europæiske Forhandlinger. De har heller ikke villet bestride, at man maa søge sig Vej frem gennem en Række Aftaler, og jeg kan sige, at i det store Flertal af de europæiske Lande har dog hidtil den herskende Stemning været den, at denne Forhandlingernes Vej maatte søges til Bunds.